

In de Eetkamer

door

W. W. JACOBS

Het vertrek bevond zich aan den achterkant van het huis op de derde verdieping en deed dienst als eetkamer en bibliotheek. Een oude huishoudster en een meid zorgden voor de twee ongetrouwde compagnons, Trayton Burleigh en James Fletcher, die het huis tien jaar geleden van een familielid hadden geërfd.

Trayton Burleigh leunde achterover in zijn stoel en tuurde naar den rook van zijn sigaar. Af en toe keek hij het goed gemeubelde vertrek rond, of staarde met een koude uitdrukking van haat in zijn oogen naar Fletcher, die zijn pijp rookte. Morgen zou Trayton Burleigh het huis moeten verlaten, dat voor de helft zijn eigendom was, en een zwerver op aarde worden. Dat had James Fletcher gezegd.

„Je hebt er zeker niet aan gedacht, dat ik je voorwaarden wel eens kon weigeren,” zei Burleigh plotseling.

„Neen,” zei Fletcher.

Burleigh deed een krachtigen trek aan zijn sigaar en blies den rook langzaam uit.

„Ik moet dus weggaan en alles voor jou achterlaten?” vervolgde hij. „Jij zult hier blijven als de eenige eigenaar van het huis en van de zaak? Jij doet jezelf niet te kort, James Fletcher.”

„Ik ben een eerlijk man,” zei Fletcher; „als ik genoeg geld bij elkaar heb gebracht om jouw oplichterijen te herstellen, zal ik daar heusch niet bij winnen, dat weet je.”

„Je hebt in je groote vriendelijkheid zoo veel geregeld,” zei Burleigh, „heb je ook geregeld hoe ik leven moet?”

„Je hebt twee handen aan je gezonde gestel,” antwoordde Fletcher. „Ik zal je de tweehonderd pond geven waar ik je van gesproken heb. Je kunt ze nu krijgen.”

Hij haalde een leeren portefeuille uit zijn binnenzak en nam daar een pakje bankbiljetten uit. Burleigh, die hem rustig gadesloeg, stak zijn hand uit en nam ze van de tafel. Toen kreeg hij plotseling een driftbui, frommelde ze in elkaar en wierp ze in een hoek van de kamer. Fletcher rookte door. „Is juffrouw Marl uit?” vroeg Burleigh plotseling.

Fletcher knikte.

„Zij blijft vannacht uit en Jane ook,” zei hij langzaam. „Ze zijn geloof ik naar een bruiloft, maar ze komen morgenochtend om half negen terug.”

„Laat me dan nog eenmaal hier ontbijten,” zei Burleigh. „Half negen, half...”

Hij stond op uit zijn stoel. Fletcher nam de pijp uit zijn mond en sloeg hem nauwlettend gade. Burleigh bukte zich, raapte de bankbiljetten op en stak ze in zijn zak.

„Als ik dan weg moet gaan, zal ik jou niet hier laten,” zei hij moeilijk.

Hij sloot de deur. Daarna nam hij een klein Japansch zwaard van den muur en trok het uit de scheede.

„Ik geef je één kans, Fletcher,” zei hij grimmig. „Je bent een man van je woord. Beloof me om deze zaak te sussen en alles bij het oude te laten, en er zal niets gebeuren.”

„Leg dat neer,” zei Fletcher scherp.

„Verdraaid, ik meen wat ik zeg!” riep de ander.

„En ik meen ook wat ik gezegd heb!” antwoordde Fletcher.

Hij keek om zich heen om een wapen te vinden. Toen voelde hij plotseling een hevige pijn en zag hij Burleigh's gesloten vuist, die bijna zijn borst raakte. De hand trok weg van zijn borst en nog iets anders ook. Ook Trayton Burleigh ging plotseling heel ver weg en de kamer werd donker.

Fletcher wilde zijn handen opheffen, maar viel met een slag op den grond.

Burleigh wierp het wapen op den grond. Duizelig wankelde hij achteruit naar de deur, tot het lichaam door de tafel aan zijn blikken werd onttrokken. Toen kon hij weer denken.

Hij keek zorgvuldig rond en inspecteerde zijn kleeren en zijn schoenen. Toen draaide hij het licht uit.

Hij opende de deur en bleef boven aan de trap stil staan. Het licht op de gang en de trap zag er zoo prozaïsch en gewoon uit, dat hij niet kon gelooven wat er gebeurd was. Langzaam ging hij naar beneden en deed het licht uit. Het was thans boven in het huis zoo

donker dat hij in een plotselinge paniek de trappen afrende naar de verlichte hall, waar hij zijn hoed van den kapstok nam en door het voortuintje naar buiten liep.

Het regende en de modderige weg stond vol plassen. Hij was bij het tuinhek blijven staan en trachtte moed te verzamelen om weer naar binnen te gaan. Toen zag hij een gestalte langzaam den weg afkomen.

Als Fletcher eens niet dood was en zou gaan schreeuwen?

Hij nam een onverschillige houding aan, zei goedenavond toen de agent voorbij kwam, en maakte een opmerking over het weer.

Nog voor het geluid der zich verwijderende voetstappen weggestorven was, draaide hij zich om en ging het huis weer binnen. De eerste trap was nog verlicht door de lamp in de hall. Verder draaide hij geen lichten aan, liep haastig langs de deur van de eetkamer en maakte licht op zijn slaapkamer.

Hij had nog acht uur vóór de huishoudster en de meid terugkwamen. Acht uur en tweehonderd pond aan bankbiljetten. Hij deed zijn geldkist open, haalde alles eruit, liep de kamer door en nam enkele kleine dingen van waarde mee.

De eerste schrik was nu voorbij; hij was thans alleen bang om gesnapt te worden. Hij had vaak gelezen van... van misdadigers die tenslotte in handen der politie vielen, omdat ze een kleinigheid over het hoofd hadden gezien. Uit een la nam hij zijn revolver en overtuigde zich dat die geladen was. In het ergste geval zou het gauw gebeurd zijn.

Hij stond op en liep zenuwachtig de kamer op en neer. Het was niet zoo eenvoudig als hij gedacht had.

De klok op den schoorsteenmantel sloeg één, onmiddellijk gevolgd door die in de eetkamer. Hij vroeg zich af of het lichaam daar op den grond dat ook hoorde. Hij vroeg zich af...

Hij schrok en hield van angst den adem in. Ergens beneden kraakte een tree. Hij ging naar de deur, opende die op een kiertje, zonder naar buiten te kijken, en luisterde.

Hij was er nu zeker van dat er op de trap iets bewoog. Hij hoorde de treden kraken en eenmaal ook de spijlen in de leuning rammelen. Als Fletcher hem daar eens in het donker opwachtte...

Hij bedwong zijn vrees en opende de deur.

In doodsche stilte ging hij langzaam de donkere trap af. Toen betrok zijn gezicht, en voelde hij zich weer duizelig worden. De deur van de eetkamer, die hij zich herinnerde gesloten te hebben, stond open. Hij hoorde duidelijk een stoel verschuiven.

Hij sloop naar de deur, hopen er voorbij te komen voor men hem daarbinnen had opgemerkt. Maar een plotselinge ingevang deed hem den deurnop pakken, de deur dichttrekken, den sleutel in het slot omdraaien en als een gek de trap afstormen.

Een vreeselijke schreeuw klonk uit de kamer en een zware vuist bonsde tegen de deur. Het huis weergalmde van de slagen. Halverwegen de hall hield Barleigh stil, met zijn hand op de balustrade, om te luisteren. Het slaan hield op, en een mannestem schreeuwde om er hem uit laten.

Ineens begreep Barleigh wat er gebeurd was en wat dat voor hem kon beteekenen. Een inbreker was aan den achterkant het

DE LONDENSCHЕ BOBBIES zijn nieuwsgierig naar den uitslag der groote Derby-paardenrennen van de vorige week.